

נמר-בן

פו צ'ונג-לינג (1640 – 1715)

ביער במחוז שנקסי חיה פעם אלמנה מזדקנת, צ'ן מה, יחד עם בנה. הבן היה צייד מאושר על ידי מוסדות המחוז, וירש את מקצועו מאבא ומסבא שלו. הוא פרנס את שניהם במכירת עורות הנמרים, והבשר ועצמות הספיקו להם למחיה הצנוע.

החיים התנהלו כך כשורה עד שבחורף הקשה במיוחד בנה של צ'ן מה נפרד במקרה מיתר הציידים ונטרף על ידי נמרה רעבה.

צ'ן מה נשארה לבדה. אחרי שיקולים היא פנתה לראש הכפר ובקשה פיצוי על אובדן בנה, שהיה המקור היחידי לפרנסתה. ראש הכפר החליט שעליה לקבל חלק קטן מהרווחים של הציידים האחרים.

לא קשה להבין שהחלטה הזו לא התקבלה ברצון על ידי צייד הכפר, שחייבים היו לפרנס את משפחותיהם, לפעמים מרובות ילדים.

כך שבסוף, כשהצליחו לאתר ולהרוג את הנמרה שטרפה את בנה של צ'ן מה, החליטו לא למסור לה כספים אלא הביאו לה את גור הנמרים שהנמרה המליטה רק לפני מותה. הגור היה רק כדור פרווה קטן, בעל רגליים רועדות ופה ללא שיניים. חבל סביב צווארו נקשר כל כך חזק שהגור בקושי יכול היה לנשום. צ'ן מה ריחמה על הייצור חסר-אונים, שעניו הירוקות היו מלאות דמעות.

אחרי שהציידים עזבו, הגור גרר את עצמו אל צ'ן מה ונשכב לרגליה. היא התכופפה וליטפה את אוזניו והוא ליקק את נעליה בלשונו הרכה.

האלמנה הזקנה הביטה על הנמר הקטן ואמרה "אמרו לי לשחוט אותך, להמליח ולעשן את בשרך, כדי שיהיה לי מה לאכול. מפרוותך אוכל להכין נעליים חמות לרגליי ומעצמותיך אפשר להכין שיקוי נגד כאבים בפרקים שלי. אך איך אוכל להרוג אותך? אתה כל כך צעיר ומלא חיות, בזמן שאני זקנה וחלשה."

והיא שחררה את החבל מצווארו והאכילה את הגור בדיוסה משורשים מבושלים. הבן שלה אחסן הרבה תבואה ושורשים מזינים בסככה שלהם, והיא חשבה שיש לה מספיק כדי לעבור את החורף. כשעצי ההסקה לא הספיקו כדי לחמם את מיטתה, צ'ן מה ישנה מתחבקת לגור הנמרים הקטן, שפרוותו הייתה נעימה וחמה.

מדי פעם נשי הכפר הביאו לצ'ן מה עבודות לתפירה. הן שילמו לה תמורת העבודה בבשר ושקיות קטנות של גרעינים. תחילה נוכחותו של הנמר לא הבהילה אותן, כי הוא היה קטן כמו חזירון קטן. אך לקראת האביב הוא גדל והגיע לממדי עגל, עם פה מלא שיניים חדות וציפורניים לרגליו. הנשים הפצירו בבעליהן ללכת לצ'ן מה ולהרוג את הנמר.

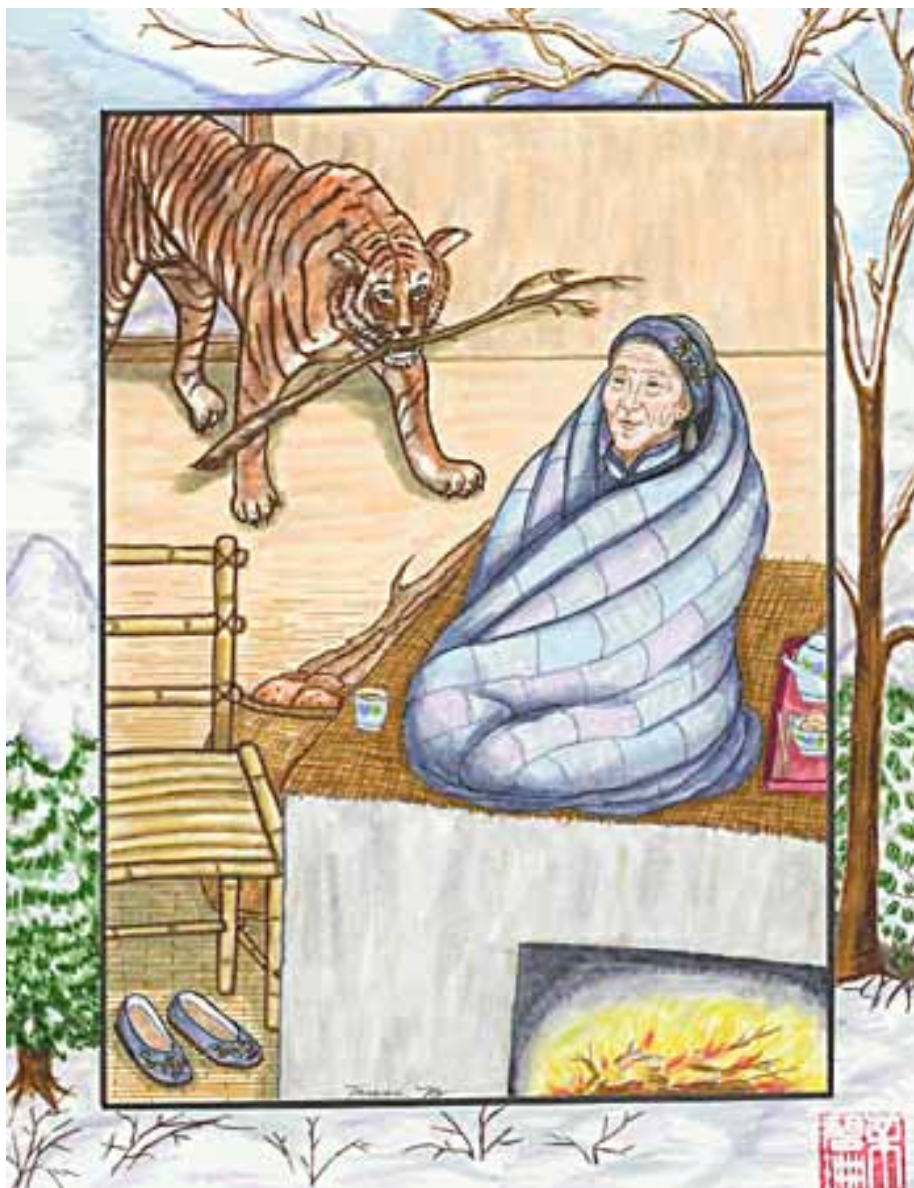
אך כשהציידים הגיעו לביתה צ'ן מה אחזה בחנית של בנה ואיימה על כל אחד שינסה להזיק לחיית מחמד האהובה שלה. "אבדתי את בעלי ואת בני. הנמר הזה הוא המלווה היחיד שיש לי עכשיו. אלך לראש הכפר ואבקש לרשום אותו כבן מאומץ שלי."

הציידים חשבו שהאישה השתגעה ולעגו לה. אך היא הייתה כה נחושה שלא העזו להרוג את הנמר שלה בלי אישורו של ראש הכפר. לכן הלכו אחרי צ'ן מה והנמר שלה אל המשרד.

"גברתי הנכבדה" אמר ראש הכפר "בקשתך היא בלתי רגילה. האם אינך חוששת שהנמר עלול יום אחד לחזור לטבע הפראי שלו ולטרוף אותך?"

"אדוני נכבד" ענתה האלמנה עם דמעות בעיניה "מה לי לפחד? ממילא חייתי כבר יותר מדי. הדאגה היחידה שלי היא רק שאשאר לגמרי לבדי. אנא, תרשה לי לאמץ את הנמר הצעיר הזה, כי בתחושתי הוא כמו בן שלי."

ראש הכפר לא יכול היה לסרב לאישה זקנה והורה לפקיד שלו להכין מסמך אימוץ מתאים. ועל מנת להגן על הנמר בפני חניתות וחצים של הציידים, הוא הורה גם להכין מגן נחושת, שנתלה על צווארו של הנמר. על המגן חרטו מילים "פו-צ'הה" שפירושו "נמר בן". כדי להביע את תודתה צ'ן מה כרעה ברך לפני ראש הכפר ודפקה בראשה בארץ שלוש פעמים. ואז הובילה את פו-צ'הה לביתה ביער.

בחורף הבא פו-צ'ה הגיע לגודלו של נמר מבוגר וביתה של צ'ן מה היה בסכנת התמוטטות כשהוא החליט להשתעשע. באי-רצון הסכימה צ'ן מה שפו-וצ'ה יעבור להתגורר במערה קרובה.

אך הנמר האוהב בא לבקר את אמו המאמצת לעתים קרובות ותמיד הביא מתנה כלשהי בפיו, פעם צבי הרוג, פעם ענף עץ להסקה. הוא עדיין אהב ללקק את נעליה ונהנה כשליטפה את אוזניו. וכך התחושה של צ'ן מה הייתה כאילו הבן שלה עדיין חי!

אחרי שצ'ן מה נפטרה מזקנה בגיל מעל מאה, ראו הציידים שפו-צ'ה שומר כל לילה על הקבר שלה. הם הניחו לו ולא הטרידו אותו כי מעולם לא תקף בני אדם או חיות בית. כך עברו שנים רבות ויום אחד הנמר נעלם ולא ראו אותו יותר.

תוך הכרת כבוד והערצה לנמר נאמן זה הוקמה מצבה על קברה של צ'ן מה ועליה נחרט סיפורו של פו-צ'ה. האגדה על פו-צ'ה היא בין המסופרות ביותר במחוז שנקסי.